

[Tinning]

vidt vi kan se i hvert fald i det højeste lige nu er ca. 135, som finansministeren har lovet at give nye penge til. Der er 330, som vi har fået at vide man regner med at finansministeren i 1987 vil sige til: nu skal I nok få 330 nye stillinger.

Jeg ved ikke, hvor mange der inden for forskningsverdenen er specielt trygge ved at være afhængige af, at finansministeren om fire år skal sige: selvfølgelig sidder vi og fedter med en masse penge, som gør det muligt for os at give jer 330 stillinger. Man kunne forestille sig noget andet, nemlig at man laver nogle nedskæringer fra nu af og frem til 1987, nedskæringer, som reelt kommer til at finansiere de nye stillinger.

Det, vi i hvert fald ved, er, at mellem 600 og 700 af disse 1.100 stillinger tages fra universiteterne selv, nemlig finansieres for de penge, der allerede er tildelt de højere læreanstalter. Og så er der 300, vi ikke ved noget om, og kun de 135 er nye.

Konsekvensen, hvis denne her såkaldte forskerrekutteringsplan overhovedet nogen sinde bliver realiseret, vil være, at ministeriet har fået et langt bedre styringsredskab, end man har i dag. Hvis 40 pct. af det personale, man mener at råde over, er løst ansat, er der jo gode muligheder for at komme med forslag til omprioriteringer og omrokninger.

På den ene side har vi altså et bedre styringsredskab, og på den anden side har vi selvfølgelig den helt forudsigelige reaktion hos folk, der er løst ansat og ved, at de er afhængige af den siddende finans- og undervisningsminister. Hvad gør sådanne folk? Prøver de at finde på nogle helt nye, helt ukendte ideer og siger: nok er jeg løst ansat, men jeg tænker nu sprudlende originalt og erobrer helt nye områder for den menneskelige erkendelse? Eller siger de: jeg tror, jeg forsker i noget af det, som i forvejen er accepteret, noget af det, som i forvejen er godt nok, noget af det, som i forvejen er både fagpolitisk og forskningspolitisk helt i orden. Jeg sørger med andre ord for nok sådan at gøre mig lidt bemærket, men dog ikke gøre mig så bemærket, at jeg risikerer ligefrem at komme i undervisningsministerens eller finansministerens søgelys.

Det er da klart, at langt den overvejende reaktion vil være den sidstnævnte, og det, der sker, hvis denne forskerrekutteringsplan bliver til noget, er, at forskningen om ikke

går i stå, så i hvert fald bliver i langt højere grad indrettet på de allerede kendte, de allerede etablerede stier, og så er der altså ikke vundet meget, eller mere præcist: så er der tabt endnu mere.

Jeg ved ikke, om undervisningsministeren – det kunne da være rart at høre – har tænkt sig at lade det være et helt generelt princip at sige: nu kommer jeg med et tilbud, hvortil der er knyttet nogle penge – nogle få penge ganske vist – og hvis I ikke tager imod det, så får I slet ikke pengene, så putter vi dem ned i det, som undervisningsministeren så malende kalder sparekassen, for sparekassen er stor – der kan sandelig være mange penge i den.

Det sidste, jeg skal sige noget om, er, hvad konsekvenserne så bliver af forskerrekutteringsplanen eller rettere af undervisningsministerens initiativer, når forskerrekutteringsplanen – forhåbentlig da – bryder sammen på den ene eller den anden måde. Konsekvensen bliver, at der stort set ikke er noget tilbage af alt det, der skulle være støtten til forskningen.

Der er ideen om, at 25 supersmarte mennesker – jeg går ud fra, at der oven i købet overvejende er tænkt på mænd – altså at 25 supersmarte mænd skal tænke nogle tanker og løse vores problemer. Det er selvfølgelig en elementær tankegang, som både undervisningsministeren og socialministeren i deres egen praksis i sandhed demonstrerer: jeg ved, hvordan det skal gøres, jeg skal nok gøre det selv, bare lad være, for jeg har den gode ide, jeg har den fikse idé, jeg kan godt finde ud af det. Nu tror undervisningsministeren minsandten, at bare vi har 25 af slagsen, er der ikke noget at være urolig for. Jo, der er i sandhed noget at være urolig for, hvis vi får sådanne 25 også.

Så er der apparaturanskaffelserne. Ja, det kan jo være meget godt, men hvis der ikke er nogen til at betjene dem eller nogen til at nyudvikle forskningen, er det ikke det mest interessante. Uanset om man nu vender det op eller ned eller til den ene side eller til den anden side, er det, der bliver tilbage, at de nedskæringer på grundforskningen, som vi allerede har set, vil blive forstærket, og det vil betyde, at vi i endnu højere grad bliver nødt til at se i øjnene, at uddannelsen af forskerne bliver dårlig, og at det også vil komme til at halte med den effektive forskning,